

EL TEMPS

La utilitat del vot

DIRECCIÓ, ADMINISTRACIÓ, PUBLICITAT I VENDES: Avda. del Baró de Càrcer, 40, 13. 46001 València. Telèfon: (96) 352 48 69. Fax: (96) 352 09 83.

REDACCIÓ DE BARCELONA: Carrer de Casanova, 46, 4-2. 08011 Barcelona. Telèfon: (93) 451 03 75 i 323 00 71. Fax: (93) 323 35 41.

REDACCIÓ DE MALLORCA: Plaça de Caterina de Thomàs, 4, 4rt, B. 07001 Palma de Mallorca. Telèfon: (971) 72 07 63.

EDITA: Edicions del País Valencià, SA.
PRESIDENT: Rafael Mansanet.
EDITOR: Eliseu Climent.

DIRECTOR: Oriol Castany.
SUBDIRECTOR: Miquel Alberola.
REDACCIÓ DE VALÈNCIA: Jordi Sebastià (Cap de redacció), Ismael L. Belda, Ignasi Pellicer, Lola Carrasco.
REDACCIÓ BARCELONA: Assumpció Maresma (Cap de redacció), Eduard Company, Xavier Duran, Oriol Malló, Pere Martí, Sílvia Monfort, Eduard Voltas i Mercè Montoliu.

REDACCIÓ MALLORCA: Miquel Payeras.
CORRESPONSALS: M.C. Grau (Andorra), Cinta Bellmunt (Tarragona), Patrícia Alberola (Alacant), Xevi Planas (Girona), Univers Bertrana (Perpinyà), Judith Casaprieta (Lleida).

FOTÒGRAFS: Joan Celià, Rafa Gil, Jordi Morera.

IL·LUSTRADORS: Salva Llosa, Sento.
RÚBRIQUES: Jordi Balló, Ramon Barnils, Pere Calders, Fabià Estapé, Joan F. Mira, J.J. Pérez Benlloch, Josep M. Sanmartí.

COL·LABORADORS: Antoni Albalat, Andreu Alfaro, Adolf Beltran, Francesc Bueno, Joan A. Benach, Francesc Caballero, Carles Capdevila, Antoni Castel, Jaume Comellas, Santiago Cucurella, Martí Domínguez, Llibert Ferri, Vicent Franch, Carles Gàmez, Manuel Garcia, J.L. Guarnier, Juan M. Játiva, Enric A. Llobregat, Josep M. Lluoró, J.V. Marqués, Josep Morell, Sergi Pàmies, Josep M. Pasqual, Vicent Partal, Toni Picazo, Eva Piquer, Miquel Porta Perales, Modest Prats, Pilar Rahola, Antoni Reig, Màrius Serra, Josep Lluís Sirera, Lluís Soler, Marc Soler, Ferran Torrent, X.R. Trigo, Lourdes Toledo, Daniel Hermosilla.

ARXIU: Jesús Prats (Fotografia).
PUBLICITAT I PROMOCIÓ: Jordi Enguix (Cap de publicitat), Joana Vallés (Barcelona).

SUBSCRIPCIONS: Begonya Pardo.
PRODUCCIÓ: Francesc Sellés i Josep Agustí (Correcció lingüística), Lina Casanovas (Maquetació), Faust Ripoll (Edició), Rosanna Puchades (Textos).
DISSENY: Enric Satué.

FOTOMECÀNICA: Gràfiques Papallona, Anón, Selecom.
IMPRESSIÓ: Gràfiques Morvedre.
DIPÒSIT LEGAL: V.853-1984
Sol·licitat control d'OJD

Cap part d'aquesta publicació pot ser reproduïda per cap mitjà, ja sigui mecànic, fotogràfic, electroòptic, magnètic, de fotocòpia, o qualsevol altre, sense permís de l'editor.

Una campanya electoral hauria de servir, se suposa, per proposar als ciutadans unes opcions ideològiques i uns programes clarament identificables, diferenciats i específics, en virtut dels quals l'eventual votant efectua la seua opció personal. La realitat, a la vista dels eslògans publicitaris que fan servir la major part dels partits, és exactament la contrària. Els missatges, expressos o subjacents, són massa sovint ideològicament neutres, i amb continguts ambigus o intercanviables. ¿Quina diferència real hi ha, per exemple, entre la "feina, feina, feina", del PSC, i l'"eficàcia" del PP? ¿Quin és el "valor" especial del vota EU o a IC: un coratge personal, o una utilitat superior? ¿I votar PSOE és una "decisió de progrés" més clara que votar més a l'esquerra? En qualsevol cas, sembla evident que no seran missatges d'aquesta mena els que portaran els ciutadans a les urnes, ni els que els faran votar per un partit o un altre. Els ciutadans, en general, votaran per una opció ideològica o partidista ja presa per endavant, votaran per l'atractiu d'uns líders o uns candidats concrets, o votaran segons l'apreciació que facen de l'acció de govern realitzada durant el període anterior. I ací comencen els problemes.

Els grans partits, els que han dirigit els governs autònoms o els municipis importants, sembla que no estan massa segurs de l'atractiu de la seua obra durant els quatre anys passats. Altrament, no s'explica que en poques setmanes es prodiguen tan escandalosament les inauguracions d'obres de tota mena, l'obertura de trams de carreteres, l'asfaltat precipitat de carrers, i l'aparició quotidiana de presidents i alcaldes estrenant obres miraculosament acabades just aquests mateixos dies. Sembla que volen dir, expressament: voteu-nos, perquè ja veieu quantes coses fem nosaltres. No hi hauria vot més útil que aquest: el que va als que demostren, amb inauguracions de darrera hora, la seua evident utilitat. El mal és que aquesta "utilitat" la demostren tots, aquests dies, i els

ciutadans difícilment poden atribuir més atractiu electoral a les obres que inauguren uns que a les inaugurades per uns altres.

Queda la utilitat ideològica: votar allò que més s'aproxima a la posició política personal de l'elector. No sempre és fàcil.

Entre altres coses, perquè els grans partits —que són els que tenen també més possibilitats d'influir en l'opinió i en les decisions del ciutadans— sovint juguen amb un parany subtil: voteu-nos a nosaltres, que som grossos, perquè votar partits petits no té cap utilitat (se suposa que

els partits petits, o no arribaran a traure representants, o la seua presència serà insignificant). Al nostre país, aquest missatge subliminal —i de vegades explícit— té com a resultat visible la menys-valoració, especialment, de les forces que expressen determinades opcions nacionalistes: siga el nacionalisme més minoritari i radical, com ERC a Catalunya, siga el nacionalisme polític més representatiu, com UPV o el PSM al País Valencià i a Mallorca. Sembla com si per als partits dominants, aquestes forces més petites foren una molèstia que cal evitar. Com si preferiren trobar-se, als ajuntaments o als parlaments, només ells entre ells. Com si la presència activa dels partits més petits no fóra en realitat un enriquiment, i un estímul per a la inèrcia de les grans formacions.

En qualsevol cas, la utilitat de cada vot és la que cada votant, en cada circumstància, pense que pot tenir. Potser allò que està en joc no és igual en un municipi que en un altre, o en un territori que en un altre. Potser les forces en presència són diferents, i les conseqüències del suport a una altra d'aquestes forces també. O potser allò que està en joc, o allò que corre perill, no és el mateix en les eleccions autonòmiques i en les municipals (el cas de la ciutat de València n'és un exemple ben clar), i en últim terme, l'únic vot inútil és el del que no vota.

